

**ТРИ СЪВЕТА ЗА ТРИ
ЖЪЛТИЦИ
БЪЛГАРСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Един сиромах човек се заловил на работа в една ковачница и се трудил цели двайсет години. Най-сетне решил да, си ходи и рекъл на ковача:

— Дай ми сметката, защото трябва да си ида у дома и да видя какво е станало.

Ковачът го помолил:

— Аз свикнах с тебе, както баща свиква с чедото си. Постой още някоя и друга година! Ти ми беше дясната ръка в ковачницата.

— Не мога — отвърнал работникът. — Когато тръгнах от село, оставил младата си невеста. Тя ми се закле да ме чака двайсет години. Ще си ходя вече, защото ако и тая година не се върна, моята невеста ще напусне къщата ми.

— Тръгвай, щом като е тъй — рекъл ковачът, — но ела по-напред да ти броя парите.

Отвел ковачът работника в една потайна стая, отключил едно сандъче и изкаral отвътре три жълтици.

— Ти ми беше верен човек, затуй искам да ти платя добре. Но аз не съм богат. С чука и наковалнята човек не може много пари да спечели. Тук съм скътал три жълтици. Вземи ги и трите. Те не са много, но знай, че ти ги давам от сърце. Ако донякога ти потрябвам, пак ела. Готов съм да ти отстъпя и ковачницата си.

Работникът се навел и приbral трите жълтици. Простил се с ковача и тръгнал към село. Като вървял по пътя, на стигнали го трима пътници — двама по-млади, с цървули, а третият — старец, с побеляла глава, щъпкал по чехли. Младите запитали работника откъде иде, каква работа е вършил и колко е спечелил. Работникът почнал да разговаря с тях, а старецът мълчал, нищичко не продумвал, само отвреме навреме, като слушал какво си приказват птичките по крайпътните клончета, се усмихвал под мустак.

— Какъв е този мълчалив старец? — попитал ковашкият работник.

— Баща ни е — отвърнали двамата млади мъже.

— Ами защо се усмихва под мустак?

— Той разбира езика на птиците и навярно чува какви смешни работи си хортуват ония пилци, дето са кацнали по клоните над пътя.

— Ами защо мълчи? — повторно попитал работникът.

— Защото за всяко отваряне на устата трябва да му се плаща.

— Колко взема? — За две-три думи иска жълтица.

Работникът с трите жълтици в джоба си помислил:

„Аз съм беден човек, няма да осиромаше повече, ако дам на този брадат човек една жълтица. Поне ще го чуя какво приказва“.

Извадил от джоба си една от трите жълтици и я подал на стареца.

Тогава старецът си отворил устата и продумал:

— Мътна вода да не газиш! — и пак мъкнал.

Продължили пътя си. Работникът вървял подир стареца, гледал как се подпира на една чепата тояга и си мислел:

„Чуден старец! Гласовете на птиците разбира и за всяко отваряне на устата взема жълтица. Какво ли ще каже, ако му дам и втората жълтица?“

И пак бръкнал в джоба си.

Старецът поел втората жълтица и проговорил:

— Видиш ли някъде, че се вият орли, иди да разбереш какво има!

И пак мъкнал. Работникът се почесал по врата и си рекъл:

„Гледай какви думи казва! Колко пъти съм гледал орли да се вият, но никога не съм се отбивал от пътя да видя какво има. Я да дам и третата жълтица — каквото с една жълтица, такова и без нея“.

За трети път бръкнал в джоба си и подал последната златна пара.

— Преди да сториш нещо, брой до двадесет и пет.

Повървели още малко четиридесета заедно, спрели на един кръстопът и се разделили. Бащата и синовете поели нагоре, а ковашкият работник — надолу към своето село. Стигнал до една река. Тя била дълбока и мътна. Влачела горска шума, дървета и гроздо бучала. Работникът си спомнил първите думи на мълчаливия старец и не посмял да нагази. Седнал на брега, измъкнал от торбата хляб да похапне.

— Сетне — рекъл си той — ще диря мост или брод.

По едно време по пътя затрополил конник. Пристигнал един търговец на бял кон.

— Хей, побратиме — викнал търговецът, — защо не минаваш отвъд?

— Не смея да газя мътна вода.

„Ей, че дивак!“ — помислил си търговецът и смушкал коня си.

Конят се хвърлил в дълбоката вода. Силното течение повлякло и добичето, и търговеца надолу. В един въртоп търговецът изведенъж потънал и се удавил. Конят, като усетил, че му олекнало, се обърнал назад и се измъкнал на брега, мокър вир-вода. Работникът отишъл, хванал коня, яхнал го, слязъл надолу край брега, намерил мост, преминал отвъд и препуснал към село. Като минал край една зашумена долчинка, видял, че над нея се вият три големи орела.

— Чакай да видя какво има в тая долчинка — рекъл си конникът, слязъл от коня и се мушнал в шумака. На едно потулено място заварил двама мустакати хора — мъртви. До тях видял кожена торба с жълтици. Мъртвите били раз бойници. През нощта те обрали някого, дошли в долчинката да си поделят плячката, но не могли да се спогодят, измъкнали пищовите и се изпотрапали.

Нашият пътник приbral торбата, мушнал в пояса си един от пищовите и продължил пътя си. Надвечер стигнал пред своята къща. Бутнал пътната врата, влязъл, скочил от коня, вързал го под стряхата и тръгнал към къщи. Преди да при стъпи вътре, рекъл си:

„Я да надзърна да видя какво прави моята жена.“

Прозорецът бил отворен. Вътре било светло. Насред къщи имало наредена трапеза. На трапезата седели двама души: жена му и един мъж — гърбом към прозореца. Като видял мъжа, ковашкият работник изтръпнал. Помислил си:

„Каква невярна жена! Клетва даде да не се жени, додето се върна, а е прибрала чужд мъж в къщата ми!“

Измъкнал пищова и го насочил да гръмне и двамата. Но тъкмо в туй време му минали през ум думите на стареца, купени с последната жълтица: „Преди да сториш нещо, брой до двайсет и пет“.

— Ще броя до двайсет и пет — рекъл си, — сетне ще гръмна, те няма да побягнат.

Докато броял, мъжът, дето бил вътре, се обърнал към жената и рекъл:

— Мале, утре тръгвам да дира тате по света. Домъчня ми за него. Колко години минаха, откакто е излязъл?

— Станаха вече двайсет години, сине. Когато баща ти замина, ти беше детенце на три месеца.

— Брей, какво щях да направя, ако не бях почнал да броя до двайсет и пет! — прехапал устни гостенинът и викнал през прозореца:

— Сине, жено, ставайте да ме посрещнете!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.